

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: I Sommerferien

Citation: Ploug, Carl: "I Sommerferien", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 116.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid66378.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

I Sommerferien.

Sold, mine Dreng, hvordan gaar Kommersen?
Har I endevendt jert alvorlige Hjem?
Loved Papa at udfri Jer af Persen?
Loved I til Gjengjæld at læse for fem?
Strækker I Jer i det nyslagne Hø,
Tyggende Drøv paa forgjlemte Noveller,
Køler jer Ild i den gyngende Sø,
Eller i Grog paa en Kjælder?
117 Tylder I Nyheder fra Hovedstaden
I Familiecirklernes graadige Gab?
Gaar I om Dagen med Bluser paa Gaden,
Og i Aftenskumringen hver med et Skab?
Skærer I løs paa en Hamburger-Skotsk
I Sommernat under "Bøgenes" Kroner?
Lærer I Tøserne paa "Jacototsk"
Kjærligheds Konjugationer?

Syndige Børn! I kan sværme og jage,
Jeg, som tidt har bredt mig paa Mesterens Plads,
Knap tør min fattige Moster bedrage
For en stakkels Mark til et eneste Glas;
Sidder i Cellen med Haand under Kind,
Flau som en Fugl, der er skudt under Vingen,
Medens mit Suk udi Aftenens Vind
Flagrer, bemærket af Ingen.

Thi jeg maa plukke i Ciceros Laser,
Tærseke paa en kjedelig, lang Kommentar,
Spæge min Aand med opstyltede Fraser,
For engang at blive lidt mer end en Nar.
Vist er det Ret, der er Mening deri,
At som I Andre jeg Noget maa lære;
Men, kjære Venner! den Filologi
Er sejt og trøsket at tære.
118 O, gid de flygtede Somre tilbage
Kom med hver en fristende Stund, jeg har tabt,
Saa skulde nok min Erfaring det mage,
Saa jeg havde Lov nu at leve paa Kraft;
Men jeg har offret min fejreste Vaar
Altfor galant paa Horaernes Alter;
Rig kun paa rustede Minder jeg staar
Nu som en utro Forvalter.

O, gid min Aand, som den smidige Ranke,
Vandt om Troens Stamme sig, ydmyg og ren!
O, gid som Duen min flyvende Tanke
Hjem mig bragte Haabets oplivende Gren!
Nu er den Maagen, som Nætter og Dag
Flakker omkring paa de stormrørte Bølger,
Synger en varslende Sang fra et Vrag,
Eller en Flynder forfølger.

O, gid jeg ejed de persiske Skatte,
Blot for ret at svælge i Livslyst et Døgn,
Blot for, af Nydelse mættet, at fatte,
At den Riges Held er en glimrende Løgn!
Thi, skjønt det Malm jeg foragter, hvis Savn
Tynger til Jord mine kæmpende Vinger,
Dem jeg misunder, hvis Værd og hvis Gavn

Guldet alene betinger.
119 O. gid jeg ejed et smilende Øje,
I hvis dunkle Ramme jeg fandt mit Portræt!
Ejed en Barm, ved hvis bølgende Høje,
Glemmende min Kummer, jeg aandede let!
Ejed en Røst, hvis melodiske Fald
Styred min Attraas løs drivende Planke!
Ejed et elskende Hjerter, som halv
Delte min lønligste Tanke!

O, gid jeg ejed en græstækket Bolig
Hist i Hjemmets Dal bag Syringernes Flor,
Hvor min urolige Higen sov rolig,
Mens den brudte Larve opløstes til Jord!
Lykken kan bygge sit skinnende Slot,
Men som en Boble af Skum maa det briste;
Solon har Ret: Ikkun den har det godt,
Som gik tilsengs i sin Kiste.

Sold, mine Dreng, og tuml Jer kun trøstig!
Luk jert Øre til for min traurige Sang!
Tidt var jeg sorgfuld, og tidt var jeg lystig;
Er jeg det ej nu, vel jeg bli'r det engang.
Fryd Jer ved Livet, thi Livet er smukt!
Nyd det, imens I har Foraar og Sommer!
Blomsterne falme, den glødende Frugt
Falder, naar Vinteren kommer.